

Nr 185.

Kungl. Maj:ts proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av den internationella arbetsorganisationens konferens åren 1925, 1926 och 1928 fattade beslut; given Stockholms slott den 7 mars 1929.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed anhålla om riksdagens yttrande angående de i nämnda protokoll omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens åren 1925, 1926 och 1928 fattade besluten.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Sven Lübeck.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 7 mars 1929.

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, WOHLIN, BESKOW, LUNDBIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena anför chefen för socialdepartementet, statsrådet Lübeck:

Fredsfördraget i Versailles av den 28 juni 1919 mellan de allierade och associerade makterna, å ena, samt tyska riket, å andra sidan, vars del I omfattar förbundsakten för nationernas förbund, innehåller i del XIII ett socialpolitiskt reformprogram samt tillika bestämmelser om den institution, internationella arbetsorganisationen, som har till uppgift att förverkliga detta program.

Av berörda bestämmelser framgår bland annat, att organisationens beslutande församling, den internationella arbetskonferensen, har att beträffande förslag, som äro uppförda på dess dagordning, välja mellan två former för godtagande. Antingen skall beslutet resultera i ett förslag till internationell konvention, avsedd att ratificeras av organisationens medlemmar, eller ock skall det utmynna i en rekommendation, avsedd att underställas vederbörande stater för vidtagande av lagstiftnings- eller andra åtgärder.

I fråga om verkställighet av konferensens beslut stadgas, att varje medlem av organisationen skall vara förbunden att inom ett år från avslutandet av ett konferenssammanträde underställa därå antagna rekommendationer och konventionsförslag den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområden respektive frågor höra, för deras omgestaltande till lag eller vidtagande av andra åtgärder. Om det till följd av exceptionella omständigheter är omöjligt att fullgöra nyss berörda förpliktelse inom ett år, skall den fullgöras snarast möjligt och under intet förhållande senare än 18 månader från sammanträdet avslutande. Därest en rekommendation ej leder till någon lagstiftningsåtgärd eller annat åtgörande för dess genomförande eller om ett konventionsförslag icke vinner vederbörande myndighets eller myndigheters bifall, skall respektive medlem av organisationen icke vara underkastad någon vidare förpliktelse med hänsyn därtill.

Närmare upplysningar om internationella arbetsorganisationen och dess verksamhet hava lämnats i propositionen nr 361 till 1921 års riksdag.

Beslut vid konferensens sjunde sammanträde.

Den internationella arbetskonferensens sjunde sammanträde hölls i Genève under tiden 19 maj—10 juni 1925. Vid sammanträdet, därvid Sverige var representerat, antogs bland annat ett förslag till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar.¹⁾

Med skrivelse den 14 augusti 1925 överlämnades från utrikesdepartementet till dåvarande chefen för socialdepartementet en av generalsekretären hos nationernas förbund i enlighet med Versaillestraktaten insänd bestyrkt kopia av konventionsförslaget.

Originaltexterna till nämnda konferensbeslut ävensom översättning därav torde få såsom bilaga (*Bilaga A*) fogas till protokollet i detta ärende. Beträffande förslagens innehåll tillåter jag mig att hänvisa till bilagan²⁾.

Departementschefen
den 25 februari 1926.

Sedan utlåtande över förslaget avgivits av socialstyrelsen, som för sin del inhämtat yttranden i frågan från riksförsäkringsanstalten, försäkringsrådet och medicinalstyrelsen, framlades förslaget genom proposition (nr 118) för 1926 års riksdag. Vid anmälan av ärendet i statsrådet den 25 februari

¹⁾ Enligt Kungl. Maj:ts beslut den 30 april 1925 deltog i konferensen från svensk sida: såsom *regeringsombud* ordföranden och chefen för arbetsrådet E. W. Bosæus och byråchefen J. A. E. Molin med socialrådet E. R. Sjöstrand och byråchefen C. H. J. von Schulzenheim såsom experter; såsom *arbetsgivarombud* direktören I. O. Larson med disponenten O. H. Ahnström och fabrikören C. G. C. Schröder såsom experter och såsom *arbetarombud* landsorganisationens ordförande J. A. J. Thorberg med ledamoten av försäkringsrådet O. Carlsson, kassören D. G. Lagergren och redaktören S. Backlund såsom experter.

²⁾ En redogörelse för frågans behandling av arbetskonferensen lämnas i nr 9 av Sociala meddelanden för år 1925.

1926 yttrade *föredragande departementschefen, statsrådet Möller*, att han vid behandlingen av ett nämnda dag framlagt förslag till ny lag om olycksfall i arbete även berört frågan om ersättning för yrkessjukdomar och därvid jämväl erinrat om konventionsförslaget. Angående sistnämnda förslag hade departementschefen anfört, att enligt hans uppfattning starka skäl talade för att yrkessjukdomarna inbegreps under olycksfallsförsäkringen men att frågan därom med hänsyn till svenska förhållanden icke kunde lösas genom en lagstiftning, som omfattade de sjukdomar, vilka upptagits i den vid konventionsförslaget fogade förteckningen. Tillika hade han yttrat, att med hänsyn till frågans invecklade beskaffenhet och till stor del outhärdliga skick det icke varit möjligt att medhinna den ytterligare undersökning, som måste föregå utarbetandet av förslag i frågan, men att han hade för avsikt att föranstalta om sådan utredning. Då han på anförda skäl icke vore beredd att föreslå sådan ändrad lagstiftning, som utgjorde förutsättning för ratifikation av ifrågavarande konventionsförslag, ansåge sig departementschefen icke för det dåvarande kunna tillstyrka ratificering av förslaget.

I sitt med anledning av propositionen avgivna utlåtande (nr 5) anförde *andra särskilda utskottet*, att såsom framginge av en översikt av frågan om yrkessjukdomarna, som lämnats i den vid samma riksdag framlagda propositionen med förslag till lag om försäkring för olycksfall i arbete med mera, rådde meningsskiljaktighet om till vilket område av socialförsäkringen — sjuk- eller olycksfallsförsäkringen — yrkessjukdomarna rätteligen borde hänföras. Att vid sådant förhållande och utan avvaktande av resultatet av den utredning i frågan, som kunde komma att äga rum, taga bestämd ståndpunkt till de i konventionsförslaget berörda spörsmålen läte sig tydligen icke göra. Något uttalande i frågan från riksdagens sida syntes utskottet sålunda icke vara erforderligt.

Riksdagen
1926.

Riksdagen, som godkände utskottets utlåtande, framhöll i avlåten skrivelse (nr 350), att Sverige för det dåvarande icke borde biträda konventionen.

Med anledning av konventionsförslaget uppdrog emellertid Kungl. Maj:t den 13 juli 1926 åt socialstyrelsen, riksförsäkringsanstalten och medicinalstyrelsen gemensamt att, med beaktande av bland annat vad konventionsförslaget innehöller, verkställa utredning och avgiva förslag i frågan om ersättning för yrkessjukdomar.

Till fullgörande av nämnda uppdrag avlämnade ämbetsverken den 21 april 1928 utlåtande med förslag i ämnet.

Efter det yttranden över förslaget inhämtats från myndigheter och organisationer samt förslaget inom socialdepartementet undergått erforderlig omarbetning och granskats av lagrådet, har Kungl. Maj:t förut denna dag beslutit att till riksdagen avlåta proposition med förslag till lag om försäkring för vissa yrkessjukdomar. Enligt de grundläggande föreskrifterna i detta förslag skulle frågan om ersättning för yrkessjukdomar komma att ordnas i överensstämmelse med de regler, som angivas i konventionsförslaget.

Departements-
chefen.

Därest nyssnämnda lagförslag i huvudsak oförändrat upphöjes till lag, bringas den svenska lagstiftningen i överensstämmelse med konventionens föreskrifter. Med hänsyn härtill och då det synes önskvärt, att vårt land biträder konventionen, anser jag mig böra förordna, att — därest lagförslaget i huvudsak vinner statsmakernas godkännande — konventionen av Sverige ratificeras.

Beslut vid
konferensens
åttonde sam-
manträde.

Den internationella arbetskonferensens åttonde sammanträde hölls i Genève under tiden 26 maj—5 juni 1926. Vid sammanträdet, i vilket representanter för Sverige deltog, antogs bland annat ett förslag till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg.¹⁾

Med skrivelse den 25 augusti 1926 överlämnades till dåvarande chefen för socialdepartementet från utrikesdepartementet en av generalsekreteraren hos nationernas förbund i enlighet med Versaillestraktaten översänd bestyrkt kopia av berörda konventionsförslag.

Originaltexten till detta konferensens beslut ävensom översättning av detsamma torde få såsom bilaga (*Bilaga B*) fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende, och tillåter jag mig att i fråga om förslagets innehåll hänvisa till denna bilaga.²⁾

Svenska
regeringen
den
22 januari
1926.

Före sammanträdet hade internationella arbetsbyrån utsänt ett frågecirkulär till de olika regeringarna i syfte att inhämta deras åsikter rörande den på konferensens dagordning upptagna frågan om förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg. Nämnda cirkulär besvarades av svenska regeringen den 22 januari 1926. I svaret erinrades inledningsvis, att i förordningen den 4 juni 1884 om vad med avseende å utvandrares fortskaffande till främmande världsdel iakttagas bör, vilken författning innehölle den svenska lagstiftningens särskilda bestämmelser rörande emigrantbefordran, meddelades åtskilliga föreskrifter angående högsta tillåtna antalet emigranter i förhållande till fartygets dräktighet, de för emigranterna avsedda kojernas utrymme och beskaffenhet, anordnande av särskilda avdelningar för sjukas vårdande, medförande av sjukvårdspersedlar och läkemedel m. m. ävensom en del bestämmelser rörande besiktning av emigrantfartyg. Däremot innehölle förordningen inga föreskrifter om särskilda inspektörer, som skulle medfölja fartygen och hava till uppgift att bistå emigranterna och tillvarataga deras intressen. Veterligen hade ej heller några anmärkningar på senare tid framkommit mot sättet för befordran av emigranter å svenska fartyg.

¹⁾ Enligt Kungl. Maj:ts beslut den 16 april 1926 deltog i konferensen från svensk sida: såsom *regeringsombud* envoyén E. Hennings och byråchefen J. A. E. Molin med socialrådet E. R. Sjöstrand såsom expert; såsom *arbetsgivarombud* direktören I. O. Larsson med direktören A. Hj. Lagergren såsom expert och såsom *arbetarombud* landsorganisationens sekreterare K. E. Johanson med redaktören S. Backlund såsom expert.

²⁾ En redogörelse för frågans behandling av arbetskonferensen återfinnes i nr 9 av Sociala meddelanden för år 1926.

Uppenbart vore för övrigt, att sedan konkurrensen mellan rederibolagen skärpts genom de nya restriktiva immigrationsbestämmelserna i Förenta staterna, bolagen sökte erbjuda utvandrarerna bästa möjliga befordringsförhållanden. Vad beträffade svenska fartyg och svenska emigranter syntes därför de i frågecirkuläret åsyftade spörsmålen åtminstone för det dåvarande sakna intresse. Då förhållandena i andra länder möjligen ställde sig annorlunda och måhända motiverade en konvention i förevarande avseende, ville emellertid den svenska regeringen icke ställa sig avvisande till tanken på en eventuell konvention.

Över konferensens beslut i förevarande ämne avgavs utlåtande den 10 november 1926 av *socialstyrelsen*, som över ett inom styrelsen utarbetat förslag till utlåtande i ärendet begärt och erhållit kommerskollegii yttrande. I utlåtandet erinrade socialstyrelsen om svenska regeringens svar på nämnda frågecirkulär samt framhöll, att någon anledning att ändra ståndpunkt i förevarande avseende, såvitt styrelsen kunde döma, icke syntes förefinnas. Lika litet som under tiden före svarets avgivande hade därefter några klagomål eller andra omständigheter förekommit, som kunde motivera anställandet av en officiell emigrantinspektör å de svenska emigrantfartygen. Ej heller hade behov av dylik inspektion gjort sig kännbart i avseende å de utländska linjers fartyg, med vilka svenska emigranter i någon avsevärdare mån befordrades. Med hänsyn till att emigrantinspektion ej vore anordnad ombord å de svenska emigrantfartygen och konventionen således, vad vårt land anginge, väl ej kunde komma till avsevärd tillämpning, skulle det måhända synas ligkiltigt, om Sverige biträdde konventionen eller ej. Konventionen förutsatte emellertid tillvaro av officiell inspektion ombord å emigrantfartyg, och anslutning till konventionen skulle möjligen på sina håll anses grunda en moralisk förpliktelse för de svenska statsmakterna att införa dylik inspektion — en åtgärd som enligt vad redan anförts åtminstone för det dåvarande syntes sakna skäl. På grund av vad sålunda anförts ansåg socialstyrelsen, att Sverige för det dåvarande icke borde biträda ifrågavarande konvention.

Kommerskollegium förklarade sig i sitt yttrande i huvudsak biträda vad av socialstyrelsen i dess förslag till utlåtande anförts.

Socialstyrelsen
den 10 november 1926.

Kommerskollegium.

Frågan om ratifikation av berörda konventionsförslag anmäldes av *chefen för socialdepartementet, statsrådet Pettersson*, i statsrådet den 21 januari 1927. Därvid framhöll departementschefen, att svenska regeringen i sitt svar på omförmälda frågecirkulär förklarat sig icke vilja ställa sig avvisande till tanken på en eventuell konvention i förevarande ämne. En anslutning till det föreliggande konventionsförslaget skulle emellertid möjligen kunna anses medföra en förpliktelse att införa en statlig emigrantinspektion — något som för Sveriges del åtminstone för det dåvarande syntes opåkallat. På grund därav och då Sveriges anslutning till förslaget icke syntes kunna vara av någon avsevärd betydelse för andra länder, kunde ett biträdande av förslaget icke tillstyrkas. Med hänsyn därtill ansåg departementschefen, att ratifikation av konventionen icke för det dåvarande borde äga rum.

Departementschefen
den 21 januari 1927.

Under åberopande av vad sålunda anförts, hemställde departementschefen, att riksdagens yttrande måtte inhämtas angående konventionsförslaget. I enlighet härmed blev frågan genom proposition (nr 57) förelagd 1927 års riksdag.

Riksdagen
1927.

I utlåtande (nr 13) med anledning av propositionen förklarade sig *andra lagutskottet* dela den uppfattningen, att behov av en officiell emigrantinspektör å svenska emigrantlinjer dittills icke gjort sig gällande. Med avseende å frågan, huruvida en ratifikation skulle medföra förpliktelse för Sverige att införa statlig emigrantinspektion, erinrade utskottet därom att enligt § 11 i konventionsförslaget varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerade konventionen, förbunde sig att tillämpa bestämmelserna i densamma senast den 1 januari 1928 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra nämnda bestämmelser effektiva. Det syntes icke vara uteslutet, att den uppfattningen skulle kunna göras gällande, att konventionens ratifikation skulle medföra en åtminstone moralisk förpliktelse att anställa en officiell emigrantinspektör eller att eventuellt medgiva annat lands regering, vilkas undersåtar befordrades såsom emigranter å svenskt fartyg, att tillsätta sådan inspektör. Vidare vore att märka, att ett biträdande av konventionen skulle jämlikt bestämmelse i § 2 kunna anses medföra förpliktelse att tillåta annat lands regering att tillfälligtvis och på egen bekostnad låta en representant såsom observatör ombord åtfölja landets såsom emigranter resande undersåtar, under förutsättning att han icke gjorde intrång på den officielle inspektörens uppgifter. Enligt stadgande i § 9 av förslaget krävdes för konventionens ikraftträdande allenast ratifikation av två medlemmar av internationella arbetsorganisationen. Så snart två länder ratificerat, bleve alltså ratifikationen bindande för dem. Därav följde, att Sveriges underlåtenhet att ratificera icke hindrade, att konventionen finge betydelse för de länder, som önskade biträda densamma. Ytterligare kunde framhållas, att en underlåtenhet från Sveriges sida att nu ratificera icke medförde förlust av möjligheten för vårt land att i framtiden sluta sig till de ratificerandes antal, om detta skulle anses önskvärt. På grund av vad sålunda anförts ansåg sig utskottet för det dåvarande böra avstyrka ratifikation från svensk sida.

Utskottet hemställde därför, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t meddela, att riksdagen för sin del icke haft något att erinra mot vad av departementschefen uttalats till statsrådsprotokollet rörande konventionsförslaget.

Sju reservanter inom utskottet ansågo, att utskottet bort tillstyrka ratifiering av konventionen.

Kamrarna biträdde utskottets hemställan, varefter riksdagens beslut anmäldes i skrivelse den 15 mars 1927 (nr 73).

Kungl. Maj:t
den 1 april
1927.

Med anledning av vad sålunda förekommit förordnade Kungl. Maj:t den 1 april 1927, att omförmälda konvention icke för det dåvarande skulle för Sveriges del biträdas.

Internationella arbets-
byråns direktör
den 2 november
1927.

Uti skrivelse den 2 november 1927 har internationella arbetsbyråns direktör framlagt arbetsbyråns uppfattning rörande ifrågavarande konventions innebörd och räckvidd, under framhållande att svenska regeringens beslut

att icke ratificera konventionen måhända till viss grad stödde sig på en tolkning av densamma, som icke helt överensstämde med den tolkning arbetsbyrån och andra stater givit åt konventionen.

I sin skrivelse framhåller arbetsbyråns direktör, att den avgörande frågan vore, om konventionen kunde tolkas så, att den skulle medföra en moralisk skyldighet att införa officiell inspektion av emigranter ombord å fartyg. För nämnda frågas besvarande vore det tillräckligt att med tillhjälp av de förberedande arbetena undersöka konventionens syften och dess bestämmelserns innebörd.

Konventionens syften hade tydligt angivits i det genom arbetsbyråns försorg uppställda frågecirkuläret angående ifrågavarande punkt på konferensens dagordning. Efter en framställning av problemets huvudlinjer sammanfattades berörda syften i frågecirkuläret sålunda:

»Huvudsyftet med den på dagordningen för 1926 års konferens uppförda frågan är alltså att vinna en förenkling av nuvarande system för inspektionen av emigranter ombord å fartyg. *Det är således icke, som man på vissa håll synes hava antagit, fråga om att införa helt nya inspektions-system.* Konferensens uppgift är att pröva, i vilken utsträckning förefintliga dubbla befattningar under nu rådande förhållanden kunna avskaffas, ävensom undersöka de förenklingsmetoder, vilka skulle underlätta vinnandet av inspektionens syften, allt under beaktande att emigranterna — vilka förenklingar än vidtagas — under sin resa komma i åtnjutande av ett visst minimum av skydd.»

Beträffande denna tanke framhölls i den på grundval av regeringarnas svar upprättade rapporten till konferensen: »Den till regeringarna riktade frågan var icke huruvida inspektion av emigranter ombord å fartyg är *nyttig eller ej*. Vilka åsikterna än må vara i detta hänseende, kvarstår likväl det faktum, att ett stort antal olika system av inspektion för närvarande tillämpas, och hava regeringarna anmodats tillkännagiva, huruvida de icke ansåge det lämpligt att förenkla desamma.»

För uppnående av det sålunda angivna syftet uppställde konventionsförslaget i §§ 2 och 3 en dubbel princip, nämligen

1) att icke mer än *ett* lands regering borde svara för den officiella inspektionen ombord å fartyg, samt

2) att, om en officiell emigrantinspektör anställdes ombord å ett emigrantfartyg, han i regel skulle utses av regeringen i det land, vars flagga fartyget förde; undantag härifrån kunde dock göras genom överenskommelse mellan detta land och de länder, vilkas undersåtar i egenskap av emigranter transporterades å fartyget. Konventionen innehölle tillika i §§ 4—7 bestämmelser, som vore ägnade att förenkla tillvägagångssättet vid inspektionen av emigranter.

Det syntes, anføres vidare i skrivelsen, icke föreligga något tvivel om att konventionen varken till sin andemening eller till sin bokstav medförde någon förpliktelse — icke ens en moralisk sådan — för den ratificerande staten att införa ett inspektionssystem, och att den icke ens indirekt sökte uppmuntra till införandet av nya inspektionsorgan. Till undvikande av varje ovisshet i nämnda hänseende hade det utskott, som av konferensen fått i uppdrag att behandla frågan rörande förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg, i sin rapport till konferensen framhållit, att däri »icke diskuterades frågan, huruvida inspektionen borde göras obligatorisk — ett problem som fölle utanför området för utskottets föreliggande uppgift». Föremål för diskussion vore i själva verket endast genomförandet av en

förenklad inspektion till undvikande av de slitningar och konflikter närvaron av flera inspektörer av olika nationalitet ombord å samma fartyg skulle kunna medföra.

För övrigt vore det av vikt att påpeka, att den första stat, som ratificerat konventionen, Nederländerna, tolkat konventionen i denna mening. I likhet med Sverige hade Nederländerna icke någon inspektionstjänst ombord å emigrantfartyg och hade ditintills icke haft för avsikt att inrätta någon dylik. Icke desto mindre hade nämnda förhållande icke betraktats såsom ett hinder för ratifikation. Samma påpekande ägde tillämpning beträffande Storbritannien, som ratificerat villkorligt och som ej heller ägde något särskilt inspektionssystem.

Ratificering från de länders sida, vilka i likhet med Storbritannien och Nederländerna icke hade något officiellt inspektionssystem, vore för övrigt helt och hållet i överensstämmelse med konventionens anda. Det av konferensen tillsatta utskottet hade också mycket tydligt angivit detta genom att förkasta ett förslag till ändring av § 2, så lydande: »Varje medlem, som ratificerar denna konvention och vars lagstiftning föreskriver officiell inspektion av emigranter — — —». Detta ändringsförslag hade förkastats just emedan kommissionen ansett, att detsamma kunde tolkas såsom läggande hinder i vägen för ett land utan officiell inspektion att vidtaga åtgärder till sina undersåtars skydd. Genom att godtaga den av kommissionen föreslagna texten hade konferensen alltså velat lämna vägen öppen för en ratifikation från de staters sida, som befunno sig i detta läge. Det vore utan tvivel med beaktande av dessa konferensens avsikter som svenska regeringens ombud vid åttonde sammanträdet röstat för bifall till konventionen.

Delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet den 3 december 1927.

I anledning av nämnda skrivelse har yttrande den 3 december 1927 avgivits av *delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet*, som därvid framhållit, att den av arbetsbyråns direktör förfäktade meningen, att ett biträdande av ifrågavarande konvention icke komme att medföra någon förpliktelse att inrätta officiell inspektion av emigranter ombord å fartyg, otvivelaktigt vore riktig. Nämnda förhållande hindrade emellertid icke, enligt delegationens mening, att en dylik åtgärd ändock skulle kunna giva anledning till besvärande krav — något som man syntes böra bespara sig, då åtgärden icke motiverades av något behov för Sveriges del. En ledamot av delegationen har ansett delegationen böra förorda, att konventionsförslaget måtte ånyo föreläggas riksdagen med framhållande, att konventionen borde ratificeras.

Internationella arbetsbyråns direktör den 11 maj 1928.

Sedermera har *arbetsbyråns direktör* med skrivelse, som den 11 maj 1928 inkommit till socialdepartementet, översänt ett memorandum rörande Sveriges ställning till vissa av internationella arbetskonferensen antagna konventioner, som icke ratificerats av vårt land. I detta memorandum erinras om direktörens skrivelse den 2 november 1927 och framhålles, att ett allmänt biträdande av nu ifrågavarande konvention skulle i hög grad bidra att reglera en fråga, som gäve upphov till ständiga svårigheter och förhandlingar.

Över nämnda memorandum har yttrande den 26 november 1928 avgivits av *delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet*. Delegationen har därvid bland annat redogjort för sitt uttalande den 3 december 1927 samt vidare anfört, att ehuru delegationens berörda avvisande ståndpunkt icke saknat skäl för sig, delegationen vid förnyad, med anledning av arbetsbyråns memorandum företagen prövning av frågan funnit åsyftade skäl vara av så pass underordnad betydelse, att de syntes icke böra få hindra en eljest med inga betänkligheter för vårt lands del förbunden akt av skyldigt tillmötesgående mot internationella arbetsorganisationen.

Delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet den 26 november 1928.

Med anledning av förstnämnda skrivelse från arbetsbyråns direktör hava upplysningar inhämtats rörande frågans läge i Nederländerna och Storbritannien.

Ratifikation av främmande stater.

Härvid har framgått, att nederländska regeringen den 16 maj 1927 förelagt generalstaterna förslag till lag om godkännande av omförmälda konventionsförslag. Uti motiveringen till regeringens hemställan framhölls, att konventionsförslaget icke ålade någon förpliktelse att inrätta inspektion till skyddande av emigranter ombord å fartyg. Regeringen hyste icke några betänkligheter mot ett biträdande av konventionsförslaget. Den nederländska lagstiftningen föreskrev ingen inspektion av emigranter ombord å fartyg under resa. Däremot funnes vissa stadganden angående inspektion av emigranter *före* fartygets avgång. Med hänsyn härtill kunde av konventionen icke följä någon förpliktelse för Nederländerna med avseende å fartyg, som seglade under dess flagga, och någon förändring i det dittillsvarande tillståndet vore icke erforderlig. Sedan generalstaterna antagit det sålunda framlagda lagförslaget, utfärdades i enlighet härmed lag i ämnet den 30 juni 1927. Den formella ratifikationen har sedermera skett den 13 september 1927.

Ej heller i Storbritannien finnes för närvarande någon inspektion av emigranter ombord å fartyg. Emellertid beslöt den brittiska regeringen den 27 augusti 1927 att ratificera omförmälda konvention, dock med det förbehåll att konventionen för Storbritanniens och Norra Irlands del skulle träda i kraft först sedan konventionen utan förbehåll godkänts av Frankrike, Tyskland, Nederländerna, Italien, Norge och Spanien. I den framställning till parlamentet, däri regeringen anmälde sin avsikt att biträda konventionen, framhölls, att en anslutning till densamma icke skulle medföra några administrativa eller legislativa åtgärder. Under angivna förbehåll har sedermera ratifikation skett den 16 september 1927.

Enligt meddelande från arbetsbyrån har konventionen numera ratificerats även av Belgien, Indien, Japan, Luxemburg, Tjeckoslovakien och Österrike.

Slutligen bör i detta sammanhang beaktas frågan om ny lagstiftning angående emigrationen. I skrivelse den 28 maj 1912 (nr 229) anhöll riksdagen om utarbetande och framläggande av förslag till en svensk utvandringslag. Med anledning härav anbefalldes Kungl. Maj:t den 5 december 1914 socialstyrelsen att avgiva förslag till förändrad lagstiftning rörande emigrationen

Förslag till emigrationslagstiftning 1928.

ävensom till de därmed sammanhängande åtgärder i övrigt vilka kunde finnas påkallade. Sedermera hemställde riksdagen i skrivelse den 30 maj 1923 (nr 203) om åtgärder för stödjande av emigrerande medborgare. Genom beslut den 15 juni 1923 anbefalldes socialstyrelsen att verkställa utredning och avgiva förslag i det av riksdagen angivna avseendet. Till fullgörande av omförmälda båda uppdrag har socialstyrelsen den 14 januari 1928 avgivit betänkande med förslag till vissa åtgärder beträffande emigrationen (statens offentliga utredningar 1928: 8). I nämnda betänkande framlägges bland annat förslag till lag angående utvandrarens befordran m. m. Lagen är avsedd att träda i stället för förordningen den 4 juni 1884 om vad med avseende å utvandrarens fortskaffande till främmande världsdel iakttagas bör. Förslaget innehåller icke några bestämmelser rörande inspektion av emigranter ombord å fartyg. Över styrelsens betänkande hava yttranden inhämtats från åtskilliga myndigheter och sammanslutningar.

*Departements-
chefen.*

Förevarande konvention avser att åstadkomma en förenkling av nu tillämpade system för statlig inspektion av emigranter ombord å fartyg. Då i Sverige icke finnes någon dylik inspektion, kan ett biträdande av konventionen icke anses direkt motiverat med hänsyn till förhållandena i vårt land. Emellertid är det naturligen på grund av Sveriges medlemskap i internationella arbetsorganisationen önskvärt, att Sverige ansluter sig till de av organisationen antagna konventionerna, därest detta kan ske utan åsidosättande av något svenskt intresse.

Under den tidigare behandlingen av frågan om Sveriges anslutning till förevarande konvention har framhållits, att ett biträdande av konventionen möjligen kunde anses grunda åtminstone en moralisk förpliktelse att införa en statlig emigrantinspektion — något som åtminstone för närvarande syntes opåkallat i vårt land. Av den nu förebragta utredningen torde emellertid framgå, att en dylik skyldighet icke kan härledas ur konventionen. Vad arbetsbyråns direktör i detta hänseende anfört har biträts av delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet. Därtill kommer, att sedan Kungl. Maj:t förra gången tog ställning till frågan om Sveriges anslutning till konventionen, densamma biträts av Nederländerna och Storbritannien, vilka länder icke hava någon inspektion av den art, som här avses. I båda dessa länder har från regeringshåll uttalats, att ett godtagande av konventionen icke påkallade vidtagande av några åtgärder för dessa länders del.

Den ovillkorliga innebörden av ett biträdande av konventionen skulle alltså endast vara, att Sverige avhände sig möjligheten att — utom i visst undantagsfall — hava egna emigrantinspektörer på främmande länders fartyg; en möjlighet, vilken veterligen icke av Sverige begagnats och varav behov näppeligen kan tänkas uppkomma. Skyldigheten att tillåta främmande inspektion på svenska fartyg, därest egen sådan icke anordnas, är beroende på att särskild överenskommelse träffas därom med främmande makt, och någon — rättslig eller moralisk — plikt att ingå dylika överenskommelser uppkommer icke genom konventionen. Den av andra lagut-

skottet år 1927 påpekade bestämmelsen i § 2 om tillåtelse under viss förutsättning för annat lands regering att tillfälligtvis och på egen bekostnad låta en representant åtfölja landets som emigranter resande undersåtar utgör allenast ett undantag från ett tidigare i samma paragraf uppställt förbud mot samtidig inspektion från mer än en regering och kan alltså icke grunda någon självständig skyldighet för vårt land. Icke heller i nu berörda hänseenden torde sålunda en anslutning till konventionen kunna giva upphov till några besvärande anspråk.

Då vid nu angivna förhållanden frågan om anslutning till konventionen kommit i ett i viss mån ändrat läge, anser jag mig böra förorda, att även Sverige ansluter sig till ifrågavarande konvention. Jag anser därför lämpligt, att riksdagens yttrande ånyo inhämtas i frågan. För vårt land torde icke föreligga skäl att vid ratifikationen knyta förbehåll av den art, som uppställts av Storbritannien.

Den internationella arbetskonferensens elfte sammanträde hölls i Genève under tiden 30 maj—16 juni 1928. I sammanträdet deltog även representanter för Sverige. Konferensen antog ett förslag till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner och en rekommendation angående tillämpning av metoder för fastställande av minimilöner¹⁾.

Beslut vid konferensens elfte sammanträde.

Med skrivelse från utrikesdepartementet den 31 augusti 1928 har till mig överlämnats en av generalsekreteraren hos nationernas förbund i enlighet med Versaillesstraktaten insänd bestyrkt avskrift av berörda förslag till konvention och rekommendation.

Originaltexterna till konferensens beslut ävensom översättningar av desamma torde få såsom bilaga (*Bilaga C*) fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende. I fråga om beslutens innehåll får jag hänvisa till nämnda bilaga²⁾.

Innan jag ingår på behandling av nämnda beslut, vill jag erinra, att internationella arbetsbyrån före konferensens sammanträde utsände ett frågecirkulär till de olika regeringarna rörande metoder för fastställande av minimilöner. Cirkuläret besvarades av svenska regeringen den 3 december 1927. Därvid anförde regeringen — i anslutning till ett av delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet avgivet yttrande — i huvudsak följande.

Svenska regeringen den 3 december 1927.

För besvarande av internationella arbetskonferensens frågeformulär rörande metoder för fastställande av minimilöner hade ej blott ett flertal myndigheter och korporationer, däribland arbetsgivarnas och arbetarnas huvudorga-

¹⁾ Genom Kungl. Maj:ts beslut den 11 maj 1928 förordnades följande personer att deltaga i konferensen från svensk sida: såsom *regeringsombud* byråchefen J. A. E. Molin och yrkesinspektrisen Kerstin Hesselgren med socialrådet E. R. Sjöstrand och byråassistenten, sjökaptanen E. A. F. Eggert såsom experter, såsom *arbetsgivarombud* direktören I. O. Larsson med e. o. hovrättsnotarien K. Wistrand såsom expert samt såsom *arbetarombud* landsorganisationens ordförande J. A. J. Thorberg med ombudsmannen i svenska transportarbetareförbundet N. Mårtensson och redaktören S. Backlund såsom experter. Genom senare beslut blevo även ordföranden i svenska järnvägsmannaförbundet A. Forslund samt, då Wistrand blev förhindrad att infinna sig, e. o. hovrättsnotarien friherre E. G. Lagerbiele utsedda till experter, den förre för arbetar- och den senare för arbetsgivar sidan.

²⁾ En redogörelse för de olika frågornas behandling av arbetskonferensen återfinnes i nr 10 av Sociala meddelanden för år 1928.

nisationer, blivit hörda i ärendet, utan hade även verkställts vissa undersökningar rörande löne- och organisationsförhållanden med mera inom hemindustrin. Av de upplysningar och meningsyttringar, som sålunda sammanbragts och vilka vore anmärkningsvärt samstämmiga, kunde följande anföras.

Förhållandena inom hemindustrin hade tidigare, eller under de 10 à 15 första åren av innevarande sekel, varit föremål för åtskillig uppmärksamhet från skyddssynpunkt. Flera undersökningar av arbets- och löneförhållandena inom nämnda verksamhetsområde hade företagits, och ett par förslag till lagar med uppgift att motverka därinom förekommande missförhållanden hade även utarbetats. Under årens lopp syntes emellertid hemindustrins driftförhållanden småningom hava så förändrats, att statens ingripande till arbetarnas skydd i förevarande avseende blivit mindre nödvändigt eller obehövt. Det senare av nämnda lagförslag, vilket väsentligen grundat sig på en år 1912 företagen undersökning och avgivits år 1920, hade icke blivit förelagt riksdagen. Ej heller hade veterligen under de senare åren några avsevärda yrkanden framkommit på åtgärder från statsmakternas sida till förmån för hemindustrins arbetare.

Förklaringen till berörda förändring syntes väsentligen vara att söka i följande omständigheter.

Antalet inom hemindustrin sysselsatta arbetare hade med tiden avsevärt nedgått. Några exakta uppgifter å berörda antal funnes visserligen ej att tillgå, men från såväl arbetsgivar- som arbetarhåll vitsordades detta förhållande. Hemindustrin syntes nämligen vara en verksamhetsgren, som i konkurrensen med den allt mer mekaniserade och rationaliserade fabriksdriften vore dömd att inskränkas till vissa för densamma särskilt lämpade förhållanden.

Arbetarnas fackliga organisation och i samband därmed arbetsavtalens kollektiva reglering hade under de senaste tiotalen av år gått utomordentligt framåt i Sverige. Nämnda företeelser hade ej lämnat hemindustrin oberörd. I viss mån vore dess arbetare numera organiserade och inbegripna under kollektivavtal. Därtill komme, att dessa avtals överhandtagande tillämpning inom industrin i allmänhet även indirekt påverkat hemindustrins löneförhållanden. Vidare syntes den numera förhärskande knappheten på kvinnlig arbetskraft, som lett till relativt större höjning av arbetslönerna för kvinnor än män, hava medverkat till förbättrande av lönevillkoren inom hemindustrin, som ju i alldeles övervägande mån använde kvinnlig arbetskraft. De under år 1927 verkställda undersökningarna inom hemindustrin hade även tydligt givit vid handen, att hemarbetarnas nuvarande löner i jämförelse med dem, som gällde vid 1912 års motsvarande undersökning, i stort sett företedde en höjning, som vore avsevärt starkare än den allmänna lönenivåns. Visserligen betalades fortfarande för en del hemarbeten mycket låga löner, men syntes detta väsentligen vara fallet i fråga om sådana slag av hemarbete, som kunde förväntas snart upphöra att existera. Såsom medverkande till förbättring av hemarbetarnas ställning kunde även framhållas, att kooperation, tekniska framsteg och ändamålsenligare transportanordningar i viss mån möjliggjort stegrad produktion och undvikande av förut vanlig tidsförlost.

Ett förhållande, som i förevarande sammanhang även förtjänade beaktande, vore det, att det industriella hemarbetet för många utgjorde en bisysselsättning, som tillgreps i den mån lantbrukets eller hushållets göromål medgäve det och som sålunda möjliggjorde ett utnyttjande av eljest värdelös tid. En möjlighet till sysselsättning beredde också hemindustrin ej så få personer, som på grund av vanförhet, sjuklighet, hög ålder eller annat för-

hållande icke kunde eller ville arbeta på verkstad. Från det allmännas sida gjordes ansträngningar att bereda eljest arbetslösa nyttig sysselsättning med »hemslöjd», ett arbete, som visserligen vore avsett att vara i viss mån konstnärligt betonat men som i många fall ej kunde särskiljas från det vanliga industriella hemarbetet. — I de nyss åsyftade fallen fyllde hemarbetet tydligtvis, även om det vore lågt avlönat, en nationalekonomisk och social uppgift.

Beträffande därefter fragan om fastställande av minimilöner inom andra näringsgrenar än hemindustrin framhölles det, att några krav i sådant syfte knappast gjorts gällande och att genomförandet av dylik reglering skulle möta stora svårigheter.

Mot det ifrågasatta systemet för reglering av arbetslönerna hade även framställts en del erinringar av mera allmängiltig räckvidd. Sålunda hade från auktoritativt håll å såväl arbetsgivar- som arbetarsidan uttalats ogillande av arbetslönernas fastställande genom statligt ingripande. I vad arbetarnas huvudorganisation anginge, hade detta skett under hänvisning till den bestämt avvisande hållning, som den svenska fackföreningsrörelsen intagit till tanken på att genom skiljedomsförfarande fastställa löne- och arbetsförhållanden. Från andra håll hade påpekats, att minimilöner ej sällan även bleve maximilöner samt att minimilönerna, som ju i regel måste sättas låga, stundom kunde befaras verka nedtryckande på lönenivån i allmänhet. I viss mån kunde också officiellt fastställda minimilöner medverka till den stelhet i lönesystemet, som ansåges hindra näringslivets anpassning efter växlande förhållanden och hava till följd ökad arbetslöshet. Slutligen hade även framhållits, att statlig lönerreglering skulle medföra avsevärda kostnader för det allmänna och möta betydande svårigheter, bland annat i avseende å kontrollen.

Av de i ärendet hörda myndigheterna, korporationerna och fackliga organisationerna hade samtliga, med undantag av svenska beklädnadsarbetareförbundet, ställt sig avvisande till tanken på lagstiftning för fastställandet av minimilöner.

Med hänsyn till de upplysningar och meningsyttringar, som sålunda framkommit under ärendets behandling, funne sig regeringen böra meddela, att Sverige åtminstone för närvarande icke vore benäget biträda någon konvention angående fastställande av minimilöner eller att vidtaga några åtgärder med hänsyn till en rekommendation i ämnet. I betraktande av förevarande ämnes ömtåliga beskaffenhet och dess stora betydelse för den internationella konkurrensen på det ekonomiska området hade regeringen ansett mest förenligt med den sålunda angivna ståndpunkten att avstå från besvarandet av formulärets olika frågor.

Vid behandlingen å konferensens sammanträde av de framlagda förslagen till beslut nedlade samtliga svenska delegerade sina röster.

Över konferensens beslut har yttrande inhämtats från *delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet*. I yttrande den 7 november 1928 har delegationen erinrat om svenska regeringens svar på oförmälda fråge-cirkulär och framhållit, att de däri anförda skälen mot biträdande för Sveriges del av en konvention i ämnet fortfarande syntes bärande, och några nya omständigheter, som skulle kunna giva anledning till ändrad ståndpunkt, hade, så vitt delegationen kunde döma, icke tillkommit. Med hänsyn till det sålunda anförda har delegationen föreslagit, att Kungl. Maj:t måtte i proposition till riksdagen med anhållan om yttrande angående konferensens beslut förklara sig anse, att Sverige för närvarande icke hade anledning att

Delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet, den 7 november 1928.

biträda konventionen eller att vidtaga några åtgärder med hänsyn till rekommendationen.

*Departements-
chefen.*

Såsom av delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet framhållits, torde de skäl mot biträdande för Sveriges del av en konvention i ämnet, som av svenska regeringen anförts i dess nyssnämnda svarsskrivelse, fortfarande äga giltighet. Några omständigheter av beskaffenhet att böra föranleda ett övergivande av den däri intagna ståndpunkten hava icke tillkommit. På grund härav finner jag i likhet med delegationen, att förenämnda konvention icke för närvarande bör av Sverige biträdas samt att rekommendationen i ämnet icke nu bör föranleda någon åtgärd från svensk sida.

Under åberopande av vad jag i det föregående anført får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen avlåta proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens vid dess sjunde, åttonde och elfte sammanträden i Genève åren 1925, 1926 och 1928 antagna konventionsförslag och rekommendation.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifall samt förordnar, att proposition i ämnet, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Conr. Falkenberg.

*Bilaga A.***I. Översättning.****Förslag till konvention angående ersättning för yrkessjukdomar.**

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 19 maj 1925 till sitt sjunde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående ersättning för yrkessjukdomar, vilken fråga innefattas i första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tionde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusex, efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att tillförsäkra personer, som falla offer för yrkessjukdomar, eller deras rättsinnehavare en ersättning grundad på de allmänna principerna i den nationella lagstiftningen angående ersättning för olycksfall i arbete.

Denna ersättning skall icke vara lägre än den, som i den nationella lagstiftningen stadgas för skada till följd av olycksfall i arbete. Med detta förbehåll skall det stå varje medlem fritt att, vid fastställandet i den nationella lagstiftningen av de villkor, enligt vilka ersättning för ifrågavarande sjukdomar skall betalas, och vid tillämpningen på dessa sjukdomar av sin lagstiftning om ersättning för olycksfall i arbete vidtaga sådana förändringar och anpassningar, som kunna anses tjänliga.

§ 2.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att anse som yrkessjukdomar de sjukdomar och förgiftningar, som framkallas av de i efterföljande förteckning upptagna ämnena, då dessa sjukdomar eller förgiftningar drabba arbetare tillhörande industrier eller yrken, som finnas upptagna på motstående plats i förteckningen, och då desamma härröra från arbete i ett företag, som är underkastat förut nämnda nationella lagstiftning.

Förteckning.

Sjukdomar och giftiga ämnen	Motsvarande industrier eller yrken
Förgiftning genom bly, blylegeringar och blyföreningar samt direkta följder av sådan förgiftning.	Handhavande av mineral innehållande bly, inbegripet blyhaltig aska från zinkhyttor. Smältning av gammal zink och bly i tackor. Tillverkning av föremål av gjutet bly eller blyhaltiga legeringar. Grafiska industrier. Tillverkning av blyföreningar. Tillverkning och reparation av elektriska ackumulatörer. Beredning och användning av emaljer innehållande bly. Polering med hjälp av blyfilspån eller blyhaltig tennaska. Måleriarbete, innefattande beredning eller behandling av täckande ämnen, kitt eller färgämnen, innehållande blypigment.
Förgiftning genom kvicksilver, kvicksilveramalgamer och kvicksilverföreningar samt direkta följder av sådan förgiftning.	Handhavande av kvicksilvermineral. Tillverkning av kvicksilverföreningar. Tillverkning av mättnings- eller laboratorieapparater. Beredning av råämnen för tillverkning av hattar. Brännförgyllning. Användning av kvicksilverpumpar vid tillverkning av glödlampor. Knallhattstillverkning av knallkviksilver.
Mjältbrandssmitta.	Arbete, som medför beröring med mjältbrandssmittade djur. Handhavande av kvarlevor av djur, inbegripet hudar, klövar, hovar och horn. Lastning och lossning eller transport av varor.

§ 3.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 4.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 5.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 6.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 4 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1 och 2 senast den 1 januari 1927 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 7.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 8.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan fem år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 9.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 10.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda ägas vitsord.

II. Originaltexterna.

Projet de convention concernant la réparation des maladies professionnelles.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 19 mai 1925, en sa septième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives à la réparation des maladies professionnelles, question comprise dans le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

Draft convention concerning workmen's compensation for occupational diseases.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Seventh Session on 19 May 1925, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to workmen's compensation for occupational diseases, which is included in the first item of the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopte, ce dixième jour de juin mil neuf cent vingt-cinq, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail ratifiant la présente Convention s'engage à assurer aux victimes de maladies professionnelles ou à leurs ayants droit une réparation basée sur les principes généraux de sa législation nationale concernant la réparation des accidents du travail.

Le taux de cette réparation ne sera pas inférieur à celui que prévoit la législation nationale pour les dommages résultant d'accidents du travail. Sous réserve de cette disposition, chaque Membre sera libre, en déterminant dans sa législation nationale les conditions réglant le paiement de la réparation des maladies dont il s'agit, et en appliquant à ces maladies sa législation relative à la réparation des accidents du travail, d'adopter les modifications et adaptations qui lui sembleraient expédientes.

Article 2.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail ratifiant la présente Convention s'engage à considérer comme maladies professionnelles les maladies ainsi que les intoxications produites par les substances inscrites sur le tableau ci-après, lorsque ces maladies ou intoxications surviennent à des travailleurs appartenant aux industries ou professions qui y correspondent dans le dit tableau et résultent du travail dans une entreprise assujettie à la législation nationale.

adopts, this tenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-five, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to provide that compensation shall be payable to workmen incapacitated by occupational diseases, or, in case of death from such diseases, to their dependants, in accordance with the general principles of the national legislation relating to compensation for industrial accidents.

The rates of such compensation shall be not less than those prescribed by the national legislation for injury resulting from industrial accidents. Subject to this provision, each Member, in determining in its national law or regulations the conditions under which compensation for the said diseases shall be payable, and in applying to the said diseases its legislation in regard to compensation for industrial accidents, may make such modifications and adaptations as it thinks expedient.

Article 2.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to consider as occupational diseases those diseases and poisonings produced by the substances set forth in the Schedule appended hereto, when such diseases or such poisonings affect workers engaged in the trades or industries placed opposite in the said Schedule, and result from occupation in an undertaking covered by the said national legislation.

Tableau:

Schedule:

<i>Liste des maladies et des substances toxiques.</i>	<i>Liste des industries ou professions correspondantes.</i>	<i>List of diseases and toxic substances.</i>	<i>List of corresponding industries and processes.</i>
Intoxication par le plomb, ses alliages ou ses composés, avec les conséquences directes de cette intoxication.	<p>Traitement des minerais contenant du plomb, y compris les cendres plombeuses d'usines à zinc.</p> <p>Fusion du vieux zinc et du plomb en saumon.</p> <p>Fabrication d'objets en plomb fondu ou en alliages plombifères.</p> <p>Industries polygraphiques.</p> <p>Fabrication des composés de plomb.</p> <p>Fabrication et réparation des accumulateurs.</p> <p>Préparation et emploi des émaux contenant du plomb.</p> <p>Polissage au moyen de limaille de plomb ou de potée plombifère.</p> <p>Travaux de peinture comportant la préparation ou la manipulation d'enduits, de mastics ou de teintes contenant des pigments de plomb.</p> <p>Traitement des minerais de mercure.</p> <p>Fabrication des composés de mercure.</p> <p>Fabrication des appareils de mesure ou de laboratoire.</p> <p>Préparation des matières premières pour la chapellerie.</p> <p>Dorure au feu.</p> <p>Emploi des pompes à mercure pour la fabrication des lampes à incandescence.</p> <p>Fabrication des amorces au fulminate de mercure.</p>	Poisoning by lead, its alloys or compounds and their sequelae.	Handling of ore containing lead, including fine shot in zinc factories.
Intoxication par le mercure, ses amalgames et ses composés, avec les conséquences directes de cette intoxication.	<p>Traitement des minerais de mercure.</p> <p>Fabrication des composés de mercure.</p> <p>Fabrication des appareils de mesure ou de laboratoire.</p> <p>Préparation des matières premières pour la chapellerie.</p> <p>Dorure au feu.</p> <p>Emploi des pompes à mercure pour la fabrication des lampes à incandescence.</p> <p>Fabrication des amorces au fulminate de mercure.</p>	Poisoning by mercury, its amalgams and compounds and their sequelae.	<p>Casting of old zinc and lead in ingots.</p> <p>Manufacture of articles made of cast lead or of lead alloys.</p> <p>Employment in the polygraphic industries.</p> <p>Manufacture of lead compounds.</p> <p>Manufacture and repair of electric accumulators.</p> <p>Preparation and use of enamels containing lead.</p>
Infection charbonneuse.	<p>Ouvriers en contact avec des animaux charbonneux.</p> <p>Manipulation de débris d'animaux.</p> <p>Chargement, déchargement ou transport de marchandises.</p>	Anthrax infection.	<p>Polishing by means of lead files or putty powder with a lead content.</p> <p>All painting operations involving the preparation and manipulation of coating substances, cements or colouring substances containing lead pigments.</p> <p>Handling of mercury ore.</p> <p>Manufacture of mercury compounds.</p> <p>Manufacture of measuring and laboratory apparatus.</p> <p>Preparation of raw material for the hat-making industry.</p> <p>Hot gilding.</p> <p>Use of mercury pumps in the manufacture of incandescent lamps.</p> <p>Manufacture of fulminate of mercury primers.</p> <p>Work in connection with animals infected with anthrax.</p> <p>Handling of animal carcasses or parts of such carcasses including hides, hoofs and horns.</p> <p>Loading and unloading or transport of merchandise.</p>

Article 3.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 4.

La présente Convention entrera en vigueur dès que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre à la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 5.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 6.

Sous réserve des dispositions de l'article 4, tout Membre qui ratifie la présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1 et 2 au plus tard le 1er janvier 1927 et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

Article 7.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appli-

Article 3.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 4.

This Convention shall come into force at the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member at the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 5.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 6.

Subject to the provisions of Article 4, each Member which ratifies this Convention agrees to bring the provisions of Articles 1 and 2 into operation not later than 1 January 1927 and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 7.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it

quer à ses colonies, possessions et protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 8.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de cinq années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 8.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of five years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 9.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la révision ou de la modification de la dite Convention.

Article 9.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 10.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

Article 10.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

Bilaga B.

I. Översättning.

Förslag till konvention angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 26 maj 1926 till sitt åttonde sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående förenkling av inspektionen av emigranter ombord å fartyg, vilken fråga upptagits på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den femte dagen i juni år ettusen niohundra och tjugusex, efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

För tillämpningen av denna konvention skola i varje land av behörig myndighet meddelas definitioner av begreppen »emigrantfartyg» och »emigrant».

§ 2.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att godtaga den principen, att med nedan angivna undantag den ombord på emigrantfartyg utövade officiella inspektionen till skyddande av emigranter skall tillkomma allenast *en* regering.

Denna bestämmelse utgör dock icke hinder för ett annat lands regering att tillfälligtvis och på egen bekostnad låta en representant såsom observatör ombord åtfölja landets såsom emigranter resande undersåtar, under förutsättning att han icke gör intrång på den officielle inspektörens uppgifter.

§ 3.

Om officiell emigrantinspektör anställs ombord på emigrantfartyg, skall han i regel tillsättas av regeringen i det land, vars flagga fartyget för. Sådan inspektör kan likväl utses av annan regering, om överenskommelse därom träffats mellan regeringen i det land, vars flagga fartyget för, och en eller flera av de regeringar, vilkas undersåtar såsom emigranter befordras å fartyget.

§ 4.

Bestämmandet av de krav på praktiska kunskaper samt fackliga och moraliska kvalifikationer, som skola ställas på inspektör, tillkommer den regering, som är ansvarig för inspektörens tillsättande.

Officiell inspektör må icke på något sätt vare sig direkt eller indirekt vara förbunden med eller beroende av fartygsägaren eller rederibolaget.

Nu angivna bestämmelse skall dock icke utgöra hinder för regering att undantagsvis och i händelse av verkligt nödvång utse skeppsläkaren till officiell inspektör.

§ 5.

Den officiella inspektören skall vaka över iakttagandet av de rättigheter, som tillkomma emigranterna enligt det lands lagar, vars flagga fartyget för, annan tillämplig lag, internationella överenskommelser eller kontrakten om emigranternas befordran.

Regeringen i det land, vars flagga fartyget för, skall, oavsett inspektörens nationalitet, delgiva denne texten till gällande lagar och förordningar rörande emigranternas förhållanden samt till de internationella överenskommelser och kontrakt angående samma ämne, vilka meddelats regeringen.

§ 6.

Fartygsbefälhavarens befogenheter inskränkas icke genom denna konvention. Den officiella inspektören må på intet sätt göra intrång på befälhavarens befogenheter ombord och skall uteslutande befatta sig med att övervaka tillämpningen av lagar, förordningar, överenskommelser och kontrakt, vilka direkt angå emigranternas skydd och välfärd ombord.

§ 7.

Inom åtta dagar efter fartygets ankomst till destinationshamnen skall den officiella inspektören avgiva rapport till regeringen i det land, vars flagga fartyget för, och skall denna regering översända ett exemplar av rapporten till de övriga intresserade regeringar, som förut anhållit därom.

Avskrift av rapporten skall av den officiella inspektören överlämnas till fartygets befälhavare.

§ 8.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 9.

Denna konvention träder i kraft, så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Den är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 10.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 11.

Under förbehåll med hänsyn till bestämmelserna i § 9 förbinder sig varje medlem, som ratificerar denna konvention, att tillämpa bestämmelserna i §§ 1, 2, 3, 4, 5, 6 och 7 senast den 1 januari 1928 samt att vidtaga erforderliga åtgärder för att göra dem effektiva.

§ 12.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att, i enlighet med bestämmelserna i § 421 av fördraget i Versailles och motsvarande paragrafer av de övriga fredsfördragen, tillämpa denna konvention på sina kolonier, besittningar och protektorat.

§ 13.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år, efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

§ 14.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 15.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

II. Originaltexterna.

Projet de convention concernant la simplification de l'inspection des émigrants à bord des navires.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 26 mai 1926, en sa huitième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives aux simplifications à apporter à l'inspection des émigrants à bord des navires, question inscrite à l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

Draft convention concerning the simplification of the inspection of emigrants on board ship.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Eighth Session on 26 May 1926, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to the simplification of the inspection of emigrants on board ship, the question on the agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopte, ce cinquième jour de juin mil neuf cent vingt-six, le Projet de Convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Pour l'application de la présente Convention, les termes «navire d'émigrants» et «émigrant» seront définis, pour chaque pays, par l'autorité compétente de ce pays.

Article 2.

Tout Membre ratifiant la présente Convention s'engage à accepter le principe que, sous réserve des dispositions ci-dessous, le service officiel d'inspection chargé de veiller à la protection des émigrants à bord d'un navire d'émigrants ne soit pas assumé par plus d'un Gouvernement.

Cette disposition ne fait pas obstacle à ce que le Gouvernement d'un autre pays puisse occasionnellement faire accompagner ses émigrants nationaux par un de ses représentants embarqué à ses frais, à titre d'observateur et à la condition qu'il n'empiète pas sur les fonctions de l'inspecteur officiel.

Article 3.

Si un inspecteur officiel des émigrants est placé à bord d'un navire d'émigrants, il sera désigné, en règle générale, par le Gouvernement du pays dont le navire bat pavillon. Toutefois, cet inspecteur peut être désigné par un autre Gouvernement en vertu d'un accord conclu entre le Gouvernement du pays dont le navire bat pavillon et un ou plusieurs Gouvernements dont des ressortissants sont compris parmi les émigrants se trouvant à bord.

adopts, this fifth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-six, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

For the purposes of application of this Convention the terms «emigrant vessel» and «emigrant» shall be defined for each country by the competent authority in that country.

Article 2.

Each Member which ratifies this Convention undertakes to accept the principle that, save as hereinafter provided, the official inspection carried out on board an emigrant vessel for the protection of emigrants shall be undertaken by not more than one Government.

Nothing in this Article shall prevent another Government from occasionally and at their own expense placing a representative on board to accompany their nationals carried as emigrants in the capacity of observer, and on condition that he shall not encroach upon the duties of the official inspector.

Article 3.

If an official inspector of emigrants is placed on board an emigrant vessel he shall be appointed as a general rule by the Government of the country whose flag the vessel flies. Such inspector may, however, be appointed by another Government in virtue of an agreement between the Government of the country whose flag the vessel flies and one or more other Governments whose nationals are carried as emigrants on board the vessel.

Article 4.

La détermination des connaissances pratiques et des qualifications professionnelles et morales indispensables à exiger d'un inspecteur officiel sera laissée au soin du Gouvernement qui le désignera.

Un inspecteur officiel ne peut en aucune manière être directement ou indirectement en relations avec l'armateur ou la compagnie de navigation ou dépendre d'eux.

Cette disposition ne fait pas obstacle à ce qu'un Gouvernement puisse exceptionnellement, et par suite de nécessité absolue, désigner le médecin du navire comme inspecteur officiel.

Article 5.

L'inspecteur officiel veillera au respect des droits que les émigrants tiennent de la loi du pays dont le navire bat pavillon ou de toute autre loi qui serait applicable, des accords internationaux et des contrats de transport.

Le Gouvernement du pays dont le navire bat pavillon communiquera à l'inspecteur officiel, quelle que soit la nationalité de celui-ci, le texte des lois et règlements en vigueur intéressant la condition des émigrants, ainsi que les accords internationaux et contrats en vigueur relatifs au même objet qui auront été communiqués au dit Gouvernement.

Article 6.

L'autorité du capitaine à bord n'est pas restreinte par la présente convention. L'inspecteur officiel n'empiètera en aucun cas sur l'autorité du capitaine et ne s'occupera que de veiller à l'application des lois, règlements, accords ou contrats qui concernent directement la protection et le bien-être des émigrants à bord.

Article 7.

Dans les huit jours qui suivront l'arrivée au port de destination, l'ins-

Article 4.

The practical experience and the necessary professional and moral qualifications required of an official inspector shall be determined by the Government responsible for his appointment.

An official inspector may not be in any way either directly or indirectly connected with or dependent upon the shipowner or shipping company.

Nothing in this Article shall prevent a Government from appointing the ship's doctor as official inspector by way of exception and in case of absolute necessity.

Article 5.

The official inspector shall ensure the observance of the rights which emigrants possess under the laws of the country whose flag the vessel flies, or such other law as is applicable, or under international agreements, or the terms of their contracts of transportation.

The Government of the country whose flag the vessel flies shall communicate to the official inspector, irrespective of his nationality, the text of any laws or regulations affecting the condition of emigrants which may be in force, and of any international agreements or any contracts relating to the matter which have been communicated to such Government.

Article 6.

The authority of the master on board the vessel is not limited by this Convention. The official inspector shall in no way encroach upon the master's authority on board, and shall concern himself solely with ensuring the enforcement of the laws, regulations, agreements, or contracts directly concerning the protection and welfare of the emigrants on board.

Article 7.

Within eight days after the arrival of the vessel at its port of destination

pecteur officiel fera un rapport au Gouvernement du pays dont le navire bat pavillon et celui-ci communiquera un exemplaire de ce rapport aux autres Gouvernements intéressés qui en auront exprimé au préalable le désir.

Copie de ce rapport sera communiquée par l'inspecteur officiel au capitaine du navire.

Article 8.

Les ratifications officielles de la présente Convention dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 9.

La présente Convention entrera en vigueur dès que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Elle ne liera que les Membres dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Par la suite cette Convention entrera en vigueur pour chaque Membre à la date où sa ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Article 10.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous les autres Membres de l'Organisation.

Article 11.

Sous réserve des dispositions de l'article 9, tout Membre qui ratifie la

the official inspector shall make a report to the Government of the country whose flag the vessel flies, which Government shall transmit a copy of the report to the other Governments concerned, where such Governments have previously requested that this shall be done.

A copy of this report shall be transmitted to the master of the vessel by the official inspector.

Article 8.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 9.

This Convention shall come into force at the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered by the Secretary-General.

It shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

Thereafter, the Convention shall come into force for any Member at the date on which its ratification has been registered with the Secretariat.

Article 10.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 11.

Subject to the provisions of Article 9, each Member which ratifies this

présente Convention s'engage à appliquer les dispositions des articles 1, 2, 3, 4, 5, 6 et 7 au plus tard le 1er janvier 1928, et à prendre telles mesures qui seront nécessaires pour rendre effectives ces dispositions.

Article 12.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente Convention s'engage à l'appliquer à ses colonies, possessions ou protectorats, conformément aux dispositions de l'article 421 du Traité de Versailles et des articles correspondants des autres Traités de Paix.

Article 13.

Tout Membre ayant ratifié la présente Convention peut la dénoncer, à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la Convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Article 14.

Le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra, au moins une fois tous les dix ans, présenter à la Conférence générale un rapport sur l'application de la présente Convention et décidera s'il y a lieu d'inscrire à l'ordre du jour de la Conférence la question de la revision ou de la modification de la dite Convention.

Article 15.

Les textes français et anglais de la présente Convention feront foi l'un et l'autre.

Convention agrees to bring the provisions of Articles 1, 2, 3, 4, 5, 6 and 7 into operation not later than 1 January 1928, and to take such action as may be necessary to make these provisions effective.

Article 12.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention engages to apply it to its colonies, possessions and protectorates, in accordance with the provisions of Article 421 of the Treaty of Versailles and of the corresponding Articles of the other Treaties of Peace.

Article 13.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Article 14.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 15.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

Bilaga C.

I. Översättning.

Förslag till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 30 maj 1928 till sitt elfte sammanträde

samt beslutit antaga vissa förslag angående metoder för fastställande av minimilöner, vilken fråga utgjorde första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den sextonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugåtta, efterföljande förslag till konvention att ratificeras av internationella arbetsorganisationens medlemmar jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen.

§ 1.

Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att införa eller vidmakthålla metoder, som möjliggöra fastställande av minimilönesatser för arbetare, anställda i sådana yrken eller delar av yrken (och särskilt i hemindustriella yrken), vari icke finnas anordningar för lönernas effektiva reglering genom kollektivavtal eller annorledes och där lönerna äro exceptionellt låga.

Vid tillämpningen av denna konvention skola såsom »yrken» anses förädlingsindustri och handel.

§ 2.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, äger frihet att, efter samråd med arbetar- och arbetsgivarorganisationerna, där sådana finnas, inom ifrågavarande yrke eller del av yrke, bestämma å vilka yrken eller delar av yrken och särskilt å vilka hemindustriella yrken eller delar av sådana yrken de i § 1 avsedda metoderna för fastställande av minimilöner skola tillämpas.

§ 3.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, äger frihet att bestämma metoderna för fastställande av minimilöner ävensom sätten för deras tillämpning.

Iakttagas bör dock:

1) att innan metoderna tillämpas å visst yrke eller viss del av yrke, samråd skall äga rum med representanter för vederbörande arbetsgivare och arbetare, däri inbegripna representanter för deras respektive organisationer, där sådana finnas, ävensom med andra personer, som genom sitt yrke eller sina uppgifter äro särskilt skickade härför och till vilka behörig myndighet finner lämpligt hänvända sig;

2) att vederbörande arbetsgivare och arbetare skola deltaga i metodernas tillämpning under den form och i den utsträckning den nationella lagstiftningen kan bestämma men i varje fall till lika antal och på lika villkor;

3) att de minimilönesatser, som fastställts, skola vara bindande för vederbörande arbetsgivare och arbetare, så att de icke skola kunna nedsättas av dem vare sig genom individuella avtal eller, med mindre vederbörande myndighet i allmänhet eller för visst tillfälle lämnat tillstånd därtill, genom kollektivavtal.

§ 4.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, skall genom anordnande av ett system med tillsyn och påföljder vidtagna nödiga åtgärder till tryggande dels att vederbörande arbetsgivare och arbetare erhålla kännedom om gällande minimilönesatser och dels att de löner, som utbetalas, icke understiga tillämpliga minimilönesatser.

Varje arbetare, för vilken minimilönesatserna gälla och som uppburit lön, understigande dessa satser, skall vara berättigad att, inom den tid, som kan vara fastställd i den nationella lagstiftningen, genom rättegång eller på annan laglig väg utkräva det honom tillkommande beloppet.

§ 5.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, skall årligen delgiva internationella arbetsbyrån en allmän redogörelse, innehållande förteckning å de yrken eller delar av yrken, inom vilka metoder för fastställande av minimilöner bragts i tillämpning, jämte upplysningar om sätten för metodernas tillämpning och resultaten därav. Denna redogörelse skall även innehålla kortfattade uppgifter å det ungefärliga antalet arbetare, som äro underkastade ifrågakarande reglering, de fastställda minimilönesatserna samt de viktigaste övriga åtgärder, som må hava vidtagits, beträffande minimilöner.

§ 6.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola, i enlighet med bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen, delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och av honom inregistreras.

§ 7.

Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar, vilkas ratifikationer inregistrerats hos sekretariatet.

Den träder i kraft tolv månader från den dag, då ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats av generalsekreteraren.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation inregistrerats hos sekretariatet.

§ 8.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen inregistrerats hos sekretariatet, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem inregistreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

§ 9.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för

inregistrering. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den inregistrerats hos sekretariatet.

Varje medlem, som ratificerat denna konvention och som icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke angivna tiden av tio år begagnar den i denna paragraf omförmälda rätten till uppsägning, är bunden för en ny period av fem år och kan därefter uppsäga konventionen vid utgången av varje femårsperiod på de i denna paragraf angivna villkoren.

§ 10.

Internationella arbetsbyråns styrelse åligger att minst en gång vart tionde år förelägga generalkonferensen en redogörelse för denna konventions tillämpning och taga i övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning upptaga frågan om konventionens revision eller modifierande.

§ 11.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

Rekommendation, angående tillämpningen av metoder för fastställande av minimilöner.

Generalkonferensen av nationernas förbunds internationella arbetsorganisation,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 30 maj 1928 till sitt elfte sammanträde samt beslutit antaga vissa förslag angående metoder för fastställande av minimilöner, vilken fråga utgjorde första punkten på dagordningen för sammanträdet,

ävensom beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den sextonde dagen i juni år ettusen niohundra och tjugåttå, efterföljande rekommendation att underställas internationella arbetsorganisationens medlemmar för att av dem tagas i övervägande med hänsyn till dess förverkligande genom nationell lagstiftning eller på annat sätt jämlikt bestämmelserna i del XIII av fördraget i Versailles och motsvarande delar av de övriga fredsfördragen:

A.

Generalkonferensen av internationella arbetsorganisationen, som antagit ett förslag till konvention angående införande av metoder för fastställande av minimilöner

och som önskar komplettera konventionsförslaget genom att till ledning för medlemmarna uppställa vissa allmänna grundsatser, vilka av erfarenhet och rådande praxis att döma lämna de mest tillfredsställande resultaten,

hemställer till varje medlem av organisationen att beakta följande grundsatser och regler.

I.

1) För att varje medlem, som ratificerar konventionen, skall vara i besittning av de upplysningar, som erfordras för fattande av beslut om till-

lämpning av metoder för fastställande av minimilöner, bör i varje yrke eller del av yrke, inom vilket arbetsgivare eller arbetare anhålla om sådana metoders tillämpning och lämna upplysningar, som synas utvisa, att inga anordningar finnas för lönerna effektiva reglering och att lönerna äro exceptionellt låga, undersökning verkställas rörande de i verkligheten utbetalade lönerna och de anordningar, som kunna hava träffats för lönerna reglering.

2) Utan att därigenom intrång sker på den rätt, som konventionsförslaget tillerkänner medlemmarna att inom sina respektive länder fritt bestämma de yrken eller delar av yrken, å vilka de anse lämpligt att tillämpa metoder för fastställande av minimilöner, bör särskild uppmärksamhet ägnas de yrken eller delar av yrken, i vilka kvinnor vanligen äro sysselsatta.

II.

1) Metoderna för fastställande av minimilöner böra, oberoende av sin form (t. ex. yrkesnämnder för varje särskilt yrke, gemensamma nämnder för grupper av yrken, domstolar för obligatorisk skiljedom) inbegripa en undersökning av förhållandena i det yrke eller den del av yrke, varom fråga är, ävensom samråd med de väsentligen och i första rummet intresserade parterna, d. v. s. arbetsgivare och arbetare inom yrket eller delen av yrke; i varje fall bör deras mening inhämtas i alla frågor rörande minimilöners fastställande samt all skälig hänsyn tagas därtill.

2) a) För att förläna större auktoritet åt de lönesatser, som må fastställas, vore det önskvärdt, att vederbörande arbetsgivare och arbetare genom representanter till lika antal eller med lika röstetal finge gemensamt taga direkt del i överläggningarna och besluten inom organen för minimilöners fastställande. I varje fall bör, om dylik representation medgives den ena parten, den andra parten vara företrädd på lika villkor. De organ, som hava att fastställa lönerna, böra därjämte innefatta en eller flera opartiska personer, vilkas röster möjliggöra ett positivt beslut i de fall, då arbetsgivare och arbetarrepresentanternas röster fördela sig lika. Dessa opartiska personer böra såvitt möjligt utses i samförstånd eller efter samråd med arbetsgivarnas och arbetarnas representanter i de organ, som hava att fastställa minimilöner.

b) För att arbetsgivarnas och arbetarnas representanter skola åtnjuta deras förtroende, vilkas intressen de företräda, böra vederbörande arbetsgivare och arbetare, i den mån förhållandena det medgiva, äga rätt att deltaga i utseendet av sina representanter, och i varje fall böra förefintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer anmodas att avgiva förslag å medlemmar av organen för minimilöners fastställande.

c) Den eller de opartiska personer, som avses i punkt a), böra utses bland män eller kvinnor, vilka äro kända för att besitta erforderliga förutsättningar för fullgörandet av sin uppgift och som icke uti ifrågavarande yrke eller del av yrke äga något som helst intresse, till följd varav deras opartiskhet skulle kunna sättas i fråga.

d) Därest ett stort antal kvinnor äro anställda i ett yrke eller en del av ett yrke, böra så långt möjligt kvinnor erhålla plats bland arbetarnas representanter i organen för fastställande av minimilöner, varjämte bland de i punkt a) avsedda opartiska personerna en eller flera böra vara kvinnor.

III.

Vid bestämmande av minimilönesatser böra organen för lönerna fastställande i varje fall beakta nödvändigheten av att tillförsäkra vederbörande arbetare en tillbörlig levnadsstandard. För detta ändamål bör hänsyn i

första rummet tagas till de löner, som betalas för liknande arbete i yrken, där arbetarna äro tillfredsställande organiserade och hava slutit effektiva kollektivavtal, eller, om sådant jämförelsematerial ej finnes tillgängligt, till den allmänna lönenivån i landet eller å orten i fråga.

Föreskrifter böra finnas om revision av de av vederbörande organ fastställda minimilönesatserna, då de arbetare eller arbetsgivare, som äro medlemmar av dessa organ, uttrycka önskan därom.

IV.

För att verksamt skydda vederbörande arbetares löner och säkerställa arbetsgivarna mot risken av illojal konkurrens böra de anordningar, som hava till ändamål att bereda trygghet mot att löner betalas, som understiga de fastställda minimilönesatserna, innefatta:

a) anordningar för att hålla arbetsgivare och arbetare underrättade om gällande lönesatser;

b) officiell kontroll å de löner, som i verkligheten betalas;

c) straff för åsidosättande av gällande lönesatser samt åtgärder till förebyggande av sådant åsidosättande.

1) För att arbetarna, som sannolikt hava mindre möjlighet än arbetsgivarna att själva skaffa sig kännedom om de beslut, som fattas av organen för lönerna fastställande, må hållas underrättade om de minimilönesatser, som tillkomma dem, skola arbetsgivarna kunna förpliktas att på lätt tillgängliga platser i de lokaler, där arbetarna äro sysselsatta, eller beträffande hemindustriella arbetare i de lokaler, där arbetet utlämnas eller såsom färdigt avlämnas eller där lönerna utbetalas, anslå fullständiga upplysningar om gällande lönesatser.

2) Ett tillräckligt antal inspektörer skola anställas med befogenheter liknande dem, som föreslås för yrkesinspektörer i den av generalkonferensen år 1923 antagna rekommendationen angående de allmänna grunderna för anordnandet av inspektionssystem; dessa inspektörer böra företaga undersökningar bland vederbörande arbetsgivare och arbetare för att utröna, huruvida de utbetalade lönerna överensstämja med gällande lönesatser, och för att eventuellt vidtaga de åtgärder, som kunna vara befogade i fall av åsidosättande av de fastställda lönesatserna.

För att sätta inspektörerna i stånd att på bästa sätt fullgöra sina åligganden, skola arbetsgivarna kunna förpliktas att föra fullständiga och noggranna anteckningar över de av dem betalade lönerna eller, beträffande hemindustriella arbetare, en förteckning å dessa med angivande av deras bostad och att förse dem med löneböcker eller liknande handlingar, innehållande upplysningar, som möjliggöra kontroll, huruvida de utbetalade lönerna överensstämja med gällande lönesatser.

3) I de fall, då arbetarna icke allmänt äga möjlighet att personligen genom rättegång eller på annan laglig väg göra gällande sin rätt att utfå det lönebelopp, som tillkommer dem enligt gällande minimilönesatser, böra andra åtgärder vidtagas, som kunna anses ägnade att förebygga åsidosättande av lönesatserna.

B.

Generalkonferensen av internationella arbetsorganisationen anser sig böra fästa regeringarnas uppmärksamhet på den i art. 427 av fredsfördraget fastslagna principen om lika lön för arbete av samma värde utan hänsyn till arbetarens kön.

II. Originaltexterna.**Projet de convention concernant
l'institution de méthodes de fixation
des salaires minima.**

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 30 mai 1928, en sa onzième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives aux méthodes de fixation des salaires minima, question constituant le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'un projet de convention internationale,

adopte, ce seizième jour de juin mil neuf cent vingt-huit, le projet de convention ci-après à ratifier par les Membres de l'Organisation internationale du Travail conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

Article 1.

Tout Membre de l'Organisation internationale du Travail qui ratifie la présente convention s'engage à instituer ou à conserver des méthodes permettant de fixer des taux minima de salaires pour les travailleurs employés dans des industries ou parties d'industries (et en particulier dans les industries à domicile) où il n'existe pas de régime efficace pour la fixation des salaires par voie de contrat collectif ou autrement et où les salaires sont exceptionnellement bas.

Le mot «industries», aux fins de la présente convention, comprend les industries de transformation et le commerce.

**Draft convention concerning the
creation of minimum wage
fixing machinery.**

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Eleventh Session on 30 May 1928, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to minimum wage fixing machinery, which is the first item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals shall take the form of a draft international convention,

adopts, this sixteenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-eight, the following Draft Convention for ratification by the Members of the International Labour Organisation, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

Article 1.

Each Member of the International Labour Organisation which ratifies this Convention undertakes to create or maintain machinery whereby minimum rates of wages can be fixed for workers employed in certain of the trades or parts of trades (and in particular in home working trades) in which no arrangements exist for the effective regulation of wages by collective agreement or otherwise and wages are exceptionally low.

For the purpose of this Convention the term "trades" includes manufacture and commerce.

Article 2.

Chaque Membre qui ratifie la présente convention a la liberté de décider, après consultation des organisations patronales et ouvrières, s'il en existe pour l'industrie ou partie d'industrie en question, à quelles industries ou parties d'industries, et en particulier à quelles industries à domicile ou parties de ces industries, seront appliquées les méthodes de fixation des salaires minima prévues à l'article 1.

Article 3.

Chaque Membre qui ratifie la présente convention a la liberté de déterminer les méthodes de fixation des salaires minima ainsi que les modalités de leur application.

Toutefois,

- 1) Avant d'appliquer les méthodes à une industrie ou partie d'industrie déterminée, les représentants des employeurs et travailleurs intéressés, y compris les représentants de leurs organisations respectives si de telles organisations existent, devront être consultés, ainsi que toutes autres personnes, spécialement qualifiées à cet égard par leur profession ou leurs fonctions, auxquelles l'autorité compétente jugerait opportun de s'adresser;
- 2) Les employeurs et travailleurs intéressés devront participer à l'application des méthodes, sous la forme et dans la mesure qui pourront être déterminées par la législation nationale, mais, dans tous les cas, en nombre égal et sur un pied d'égalité;
- 3) Les taux minima de salaires qui auront été fixés seront obligatoires pour les employeurs et travailleurs intéressés; ils ne pourront être abaissés par eux ni par accord individuel, ni, sauf autorisation générale ou particulière de l'autorité compétente, par contrat collectif.

Article 4.

Tout Membre qui ratifie la présente convention doit prendre les mesures

Article 2.

Each Member which ratifies this Convention shall be free to decide, after consultation with the organisations, if any, of workers and employers in the trade or part of trade concerned, in which trades or parts of trades, and in particular in which home working trades or parts of such trades, the minimum wage fixing machinery referred to in Article 1 shall be applied.

Article 3.

Each Member which ratifies this Convention shall be free to decide the nature and form of the minimum wage fixing machinery, and the methods to be followed in its operation:

Provided that

- (1) Before the machinery is applied in a trade or part of trade, representatives of the employers and workers concerned, including representatives of their respective organisations, if any, shall be consulted as well as any other persons, being specially qualified for the purpose by their trade or functions, whom the competent authority deems it expedient to consult;
- (2) The employers and workers concerned shall be associated in the operation of the machinery, in such manner and to such extent, but in any case in equal numbers and on equal terms, as may be determined by national laws or regulations;
- (3) Minimum rates of wages which have been fixed shall be binding on the employers and workers concerned so as not to be subject to abatement by them by individual agreement, nor, except with the general or particular authorisation of the competent authority, by collective agreement.

Article 4.

Each Member which ratifies this Convention shall take the necessary

nécessaires, au moyen d'un système de contrôle et de sanctions, pour que, d'une part, les employeurs et travailleurs intéressés aient connaissance des taux minima des salaires en vigueur et que, d'autre part, les salaires effectivement versés ne soient pas inférieurs aux taux minima applicables.

Tout travailleur auquel les taux minima sont applicables et qui a reçu des salaires inférieurs à ces taux doit avoir le droit, par voie judiciaire ou autre voie légale, de recouvrer le montant de la somme qui lui reste due, dans le délai qui pourra être fixé par la législation nationale.

Article 5.

Tout Membre qui ratifie la présente convention doit communiquer chaque année au Bureau international du Travail un exposé général donnant la liste des industries ou parties d'industries dans lesquelles ont été appliquées des méthodes de fixation des salaires minima et faisant connaître les modalités d'application de ces méthodes ainsi que leurs résultats. Cet exposé comprendra des indications sommaires sur les nombres approximatifs de travailleurs soumis à cette réglementation, les taux de salaires minima fixés et, le cas échéant, les autres mesures les plus importantes relatives aux salaires minima.

Article 6.

Les ratifications officielles de la présente convention, dans les conditions prévues à la Partie XIII du Traité de Versailles et aux Parties correspondantes des autres Traités de Paix, seront communiquées au Secrétaire général de la Société des Nations et par lui enregistrées.

Article 7.

La présente convention ne liera que les Membres de l'Organisation internationale du Travail dont la ratification aura été enregistrée au Secrétariat.

Elle entrera en vigueur douze mois

measures, by way of a system of supervision and sanctions, to ensure that the employers and workers concerned are informed of the minimum rates of wages in force and that wages are not paid at less than these rates in cases where they are applicable.

A worker to whom the minimum rates are applicable and who has been paid wages at less than these rates shall be entitled to recover, by judicial or other legalised proceedings, the amount by which he has been underpaid, subject to such limitation of time as may be determined by national laws or regulations.

Article 5.

Each Member which ratifies this Convention shall communicate annually to the International Labour Office a general statement giving a list of the trades or parts of trades in which the minimum wage fixing machinery has been applied, indicating the methods as well as the results of the application of the machinery and, in summary form, the approximate numbers of workers covered, the minimum rates of wages fixed, and the more important of the other conditions, if any, established relevant to the minimum rates.

Article 6.

The formal ratifications of this Convention under the conditions set forth in Part XIII of the Treaty of Versailles and in the corresponding Parts of the other Treaties of Peace shall be communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration.

Article 7.

This Convention shall be binding only upon those Members whose ratifications have been registered with the Secretariat.

It shall come into force twelve

après que les ratifications de deux Membres auront été enregistrées par le Secrétaire général.

Par la suite, cette convention entrera en vigueur pour chaque Membre douze mois après la date où sa ratification aura été enregistrée.

Article 8.

Aussitôt que les ratifications de deux Membres de l'Organisation internationale du Travail auront été enregistrées au Secrétariat, le Secrétaire général de la Société des Nations notifiera ce fait à tous les Membres de l'Organisation internationale du Travail. Il leur notifiera également l'enregistrement des ratifications qui lui seront ultérieurement communiquées par tous autres Membres de l'Organisation.

Article 9.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention peut la dénoncer à l'expiration d'une période de dix années après la date de la mise en vigueur initiale de la convention, par un acte communiqué au Secrétaire général de la Société des Nations, et par lui enregistré. La dénonciation ne prendra effet qu'une année après avoir été enregistrée au Secrétariat.

Tout Membre ayant ratifié la présente convention qui, dans la délai d'une année après l'expiration de la période de dix années mentionnée au paragraphe précédent, ne fera pas usage de la faculté de dénonciation prévue par le présent article, sera lié pour une nouvelle période de cinq années et, par la suite, pourra dénoncer la présente convention à l'expiration de chaque période de cinq années dans les conditions prévues au présent article.

Article 10.

Au moins une fois tous les dix ans, le Conseil d'administration du Bureau international du Travail devra présenter à la Conférence un rapport sur l'application de la présente convention

months after the date on which the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretary-General.

Thereafter, this Convention shall come into force for any Member twelve months after the date on which its ratification has been registered.

Article 8.

As soon as the ratifications of two Members of the International Labour Organisation have been registered with the Secretariat, the Secretary-General of the League of Nations shall so notify all the Members of the International Labour Organisation. He shall likewise notify them of the registration of ratifications which may be communicated subsequently by other Members of the Organisation.

Article 9.

A Member which has ratified this Convention may denounce it after the expiration of ten years from the date on which the Convention first comes into force, by an act communicated to the Secretary-General of the League of Nations for registration. Such denunciation shall not take effect until one year after the date on which it is registered with the Secretariat.

Each Member which has ratified this Convention and which does not, within the year following the expiration of the period of ten years mentioned in the preceding paragraph, exercise the right of denunciation provided for in this Article, will be bound for another period of five years and, thereafter, may denounce this Convention at the expiration of each period of five years under the terms provided for in this Article.

Article 10.

At least once in ten years, the Governing Body of the International Labour Office shall present to the General Conference a report on the working of this Convention and shall

et décider s'il y a lieu d'insérer à l'ordre du jour de la Conférence la question de la revision ou de la modification de ladite convention.

consider the desirability of placing on the Agenda of the Conference the question of its revision or modification.

Article 11.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

Article 11.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

Recommandation concernant l'application des méthodes de fixation des salaires minima.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail de la Société des Nations,

Convoquée à Genève par le Conseil d'administration du Bureau international du Travail, et s'y étant réunie le 30 mai 1928, en sa onzième session,

Après avoir décidé d'adopter diverses propositions relatives aux méthodes de fixation des salaires minima, question constituant le premier point de l'ordre du jour de la session, et

Après avoir décidé que ces propositions prendraient la forme d'une recommandation, adopte, ce seizième jour de juin mil neuf cent vingt-huit, la recommandation ci-après à soumettre à l'examen des Membres de l'Organisation internationale du Travail, en vue de lui faire porter effet sous forme de loi nationale ou autrement, conformément aux dispositions de la Partie XIII du Traité de Versailles et des Parties correspondantes des autres Traités de Paix:

A.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail,

Après avoir adopté un projet de convention concernant l'institution de méthodes de fixation des salaires minima, et

Désirant compléter ce projet de convention en rappelant, à titre d'indication pour les Etats

Recommendation concerning the application of minimum wage fixing machinery.

The General Conference of the International Labour Organisation of the League of Nations,

Having been convened at Geneva by the Governing Body of the International Labour Office, and having met in its Eleventh Session on 30 May 1928, and

Having decided upon the adoption of certain proposals with regard to minimum wage fixing machinery, which is the first item on the Agenda of the Session, and

Having determined that these proposals should take the form of a recommendation, adopts, this sixteenth day of June of the year one thousand nine hundred and twenty-eight, the following Recommendation, to be submitted to the Members of the International Labour Organisation for consideration with a view to effect being given to it by national legislation or otherwise, in accordance with the provisions of Part XIII of the Treaty of Versailles and of the corresponding Parts of the other Treaties of Peace:

A.

The General Conference of the International Labour Organisation,

Having adopted a Draft Convention concerning the creation of minimum wage fixing machinery, and

Desiring to supplement this Draft Convention by putting on record for the guidance of the

Membres, certains principes généraux qui, d'après l'expérience et la pratique actuelle, donnent les résultats les plus satisfaisants.

Recommande à chaque Membre de l'Organisation de prendre en considération les principes et règles ci-dessous énoncés:

I.

1) Afin que chaque Membre ratifiant la convention soit en possession des informations nécessaires pour lui permettre de prendre une décision relative à l'application des méthodes de fixation des salaires minima, les salaires effectivement payés et le régime pour la réglementation des salaires, s'il en existe, devraient faire l'objet d'une enquête dans chaque industrie ou partie d'industrie, dans laquelle les employeurs ou les travailleurs demandent l'application des méthodes et fournissent des renseignements qui prouvent au premier abord qu'il n'existe pas de régime efficace pour la fixation des salaires et que les salaires sont exceptionnellement bas.

2) Sans porter atteinte à la liberté que le projet de convention laisse aux Etats Membres pour la détermination, dans leurs pays respectifs, des industries ou parties d'industries auxquelles ils estiment opportun d'appliquer les méthodes de fixation des salaires minima, il pourrait y avoir intérêt à envisager plus spécialement les industries ou parties d'industries dans lesquelles des femmes sont habituellement employées.

II.

1) Les méthodes de fixation des salaires minima, quelle que soit leur forme (par exemple conseils d'industrie pour chaque industrie en particulier, conseils centraux pour des groupes d'industries, tribunaux d'arbitrage obligatoire) devraient comporter une enquête sur les conditions de l'industrie ou de la partie d'industrie dont il s'agit ainsi que la consultation des parties essentiellement et principalement intéressées, c'est-à-dire des em-

Members certain general principles which, as present practice and experience show, produce the most satisfactory results.

Recommends that each Member should take the following principles and rules into consideration:

I.

(1) In order to ensure that each Member ratifying the Convention is in possession of the information necessary for a decision upon the application of minimum wage fixing machinery, the wages actually paid and the arrangements, if any, for the regulation of wages should be ascertained in respect of any trade or part of trade to which employers or workers therein request the application of the machinery and furnish information which shows *prima facie* that no arrangements exist for the effective regulation of wages and that wages are exceptionally low.

(2) Without prejudice to the discretion left to the Members by the Draft Convention to decide in which trades or parts of trades in their respective countries it is expedient to apply minimum wage fixing machinery, special regard might usefully be had to trades or parts of trades in which women are ordinarily employed.

II.

(1) The minimum wage fixing machinery, whatever form it may take (for instance, trade boards for individual trades, general boards for groups of trades, compulsory arbitration tribunals) should operate by way of investigation into the relevant conditions in the trade or part of trade concerned and consultation with the interests primarily and principally affected, that is to say, the employers and workers in the trade or part of trade, whose

ployeurs et des travailleurs de cette industrie ou partie d'industrie; dans tous les cas, l'on devrait solliciter leur opinion sur toutes les questions relatives à la fixation des salaires minima et en tenir compte largement et équitablement.

2) *a*) Pour donner une plus grande autorité aux taux éventuellement fixés, il serait désirable d'accorder aux employeurs et travailleurs intéressés une participation directe et paritaire aux délibérations et aux décisions des organismes de fixation des salaires, par l'intermédiaire de représentants égaux en nombre ou ayant le même nombre de voix. Dans tous les cas, si une telle représentation est accordée à l'une des deux parties, l'autre partie devrait être représentée sur un pied d'égalité. Les organismes chargés de la fixation des salaires devraient également comprendre une ou plusieurs personnes indépendantes dont les voix permettraient d'aboutir à des décisions positives dans le cas où les voix des représentants des employeurs et des travailleurs seraient divisées de façon égale; ces personnes indépendantes devraient autant que possible être choisies d'accord avec les représentants patronaux et ouvriers des organismes chargés de la fixation des salaires minima ou après consultation de ces représentants.

b) Afin que les représentants des employeurs et des travailleurs jouissent de la confiance de ceux dont ils représentent les intérêts, les employeurs et travailleurs intéressés devraient avoir le droit, dans la mesure où les circonstances le permettent, de participer à la désignation de leurs représentants et, dans tous les cas, les organisations d'employeurs et de travailleurs qui existent devraient être invitées à soumettre les noms des personnes recommandées par elles pour faire partie des organismes de fixation des salaires.

c) La ou les personnes indépendantes visées au paragraphe *a*) devraient être choisies parmi les personnes de l'un ou l'autre sexe possédant

views on all matters relating to the fixing of the minimum rates of wages should in any case be solicited and be given full and equal consideration.

(2) *(a)* To secure greater authority for the rates that may be fixed, it should be the general policy that the employers and workers concerned, through representatives equal in number or having equal voting strength, should jointly take a direct part in the deliberations and decisions of the wage fixing body; in any case, where representation is accorded to one side, the other side should be represented on the same footing. The wage fixing body should also include one or more independent persons whose votes can ensure effective decisions being reached in the event of the votes of the employers' and workers' representatives being equally divided. Such independent persons should, as far as possible, be selected in agreement with or after consultation with the employers' and workers' representatives on the wage fixing body.

(b) In order to ensure that the employers' and workers' representatives shall be persons having the confidence of those whose interests they respectively represent, the employers and workers concerned should be given a voice as far as is practicable in the circumstances in the selection of their representatives, and if any organisations of the employers and workers exist these should in any case be invited to submit names of persons recommended by them for appointment on the wage fixing body.

(c) The independent person or persons mentioned in paragraph *(a)* should be selected from among men or women recognised as possessing the ne-

d'une façon incontestable les qualifications nécessaires pour remplir leurs fonctions et qui n'ont pas dans l'industrie ou partie d'industrie dont il s'agit un intérêt quelconque qui risquerait de faire suspecter leur impartialité.

d) Lorsqu'un grand nombre de femmes sont employées dans une industrie ou partie d'industrie, il conviendrait dans la mesure du possible de permettre à des femmes de faire partie des organismes de fixation des salaires en qualité de représentants des travailleurs et à une ou plusieurs femmes d'être désignées parmi les personnes indépendantes visées au paragraphe a).

III.

Pour la détermination des taux minima de salaires qui devraient être fixés, les organismes de fixation des salaires devraient, dans tous les cas, tenir compte de la nécessité d'assurer aux travailleurs intéressés un niveau de vie convenable. A cet égard, il conviendrait tout d'abord de s'inspirer des taux de salaires payés pour des travaux similaires dans les industries où les travailleurs sont suffisamment organisés et ont conclu des contrats collectifs efficaces, ou, si l'on ne dispose pas de cet élément de comparaison, du niveau général des salaires dans le pays ou dans la localité en question.

Des dispositions devraient prévoir la revision des taux minima de salaires fixés par les organismes de fixation des salaires quand les ouvriers ou les patrons qui font partie de ces organismes en expriment le désir.

IV.

Pour protéger efficacement les salaires des travailleurs intéressés et épargner aux employeurs les risques d'une concurrence déloyale, les mesures destinées à assurer le paiement des salaires qui ne soient pas inférieurs aux salaires minima fixés devraient comprendre:

a) des mesures ayant pour but de tenir les employeurs et les travailleurs au courant des taux en vigueur;

cessary qualifications for their duties and as being dissociated from any interest in the trade or part of trade concerned which might be calculated to put their impartiality in question.

(d) Wherever a considerable proportion of women are employed, provision should be made as far as possible for the inclusion of women among the workers' representatives and of one or more women among the independent persons mentioned in paragraph (a).

III.

For the purpose of determining the minimum rates of wages to be fixed, the wage fixing body should in any case take account of the necessity of enabling the workers concerned to maintain a suitable standard of living. For this purpose regard should primarily be had to the rates of wages being paid for similar work in trades where the workers are adequately organised and have concluded effective collective agreements, or, if no such standard of reference is available in the circumstances, to the general level of wages prevailing in the country or in the particular locality.

Provision should be made for the review of the minimum rates of wages fixed by the wage fixing bodies when this is desired by the workers or employers who are members of such bodies.

IV.

For effectively protecting the wages of the workers concerned and safeguarding the employers affected against the possibility of unfair competition, the measures to be taken to ensure that wages are not paid at less than the minimum rates which have been fixed should include:

(a) arrangements for informing the employers and workers of the rates in force;

b) un contrôle officiel des salaires réellement payés;

c) des sanctions en cas d'infraction aux taux en vigueur et des mesures destinées à prévenir ces infractions.

1) Pour que les travailleurs, qui ont vraisemblablement moins de facilité que les employeurs de se renseigner par leurs propres moyens sur les décisions des organismes de fixation des salaires, soient tenus au courant des taux minima qui devraient leur être payés, les employeurs pourraient être astreints à afficher des tableaux détaillés indiquant les taux en vigueur, à des endroits facilement accessibles dans les bâtiments où les travailleurs sont employés ou, pour les travailleurs à domicile, dans les bâtiments où le travail est distribué, remis à son achèvement ou les salaires payés.

2) Il conviendrait d'employer un nombre suffisant d'inspecteurs jouissant de pouvoirs analogues à ceux qui ont été proposés pour les inspecteurs du travail dans la recommandation concernant les principes généraux pour l'organisation des services d'inspection, adoptée par la Conférence générale en 1923: ces inspecteurs devraient procéder à des enquêtes parmi les employeurs et travailleurs intéressés afin de vérifier si les salaires réellement payés sont conformes aux taux en vigueur et prendre éventuellement les mesures qui pourraient être autorisées en cas d'infraction aux taux fixés.

Pour permettre aux inspecteurs de remplir au mieux leurs fonctions, les employeurs pourraient être astreints à tenir des listes complètes et exactes des salaires payés par eux ou, pour les travailleurs à domicile, une liste des travailleurs avec leurs adresses et à leur fournir des livrets de salaires ou autres documents analogues contenant les renseignements nécessaires pour vérifier si les salaires réellement payés sont conformes aux taux en vigueur.

3) Dans les cas où les travailleurs ne sont généralement pas en mesure

(b) official supervision of the rates actually being paid; and

(c) penalties for infringements of the rates in force and measures for preventing such infringements.

(1) In order that the workers, who are less likely than the employers to have their own means of acquainting themselves with the wage fixing body's decisions, may be kept informed of the minimum rates at which they are to be paid, employers might be required to display full statements of the rates in force in readily accessible positions on the premises where the workers are employed, or in the case of home workers on the premises where the work is given out or returned on completion or wages paid.

(2) A sufficient staff of inspectors should be employed, with powers analogous to those proposed for factory inspectors in the Recommendation concerning the general principles for the organisation of systems of inspection adopted by the General Conference in 1923, to make investigations among the employers and workers concerned with a view to ascertaining whether the minimum rates in force are in fact being paid and taking such steps as may be authorised to deal with infringements of the rates.

As a means of enabling the inspectors adequately to carry out these duties, employers might be required to keep complete and authentic records of the wages paid by them, or in the case of home workers to keep a list of the workers with their addresses and provide them with wage books or other similar record containing such particulars as are necessary to ascertain if the wages actually paid correspond to the rates in force.

(3) In cases where the workers are not in general in a position individu-

d'exercer personnellement, par voie judiciaire ou autre voie légale, leur droit de recouvrer le montant du salaire dû conformément aux taux minima en vigueur, il y aurait lieu de prévoir d'autres mesures qui pourraient paraître efficaces pour prévenir les infractions aux taux fixés.

B.

La Conférence générale de l'Organisation internationale du Travail croit devoir appeler l'attention des Gouvernements sur le principe du salaire égal, sans distinction de sexe, pour un travail de valeur égale, qui est consacré par l'article 427 du Traité de Paix.

ally to enforce, by judicial or other legalised proceedings, their rights to recover wages due at the minimum rates in force, such other measures should be provided as may be considered effective for preventing infringements of the rates.

B.

The General Conference of the International Labour Organisation thinks it right to call the attention of Governments to the principle affirmed by Article 427 of the Peace Treaty that men and women should receive equal remuneration for work of equal value.
